Η αντιμετώπισις των δοκιμασιών (Πρωτοπρ. Διονύσιος Τάτσης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Ιανουαρίου, 2024

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πάνω στὴ γῆ ποτὲ δὲν ἔμοιαζε μὲ ἀκύμαντο λιμάνι. Πάντα ὑπῆρχαν ἀπειλητικὰ κύματα. Πάντα ἐμφανιζόταν ὁ κίνδυνος ναυαγίου. Ποτὲ δὲν ἔλειψαν οἱ **δοκιμασίες** καὶ οἱ **συμφορές**. **Οἱ ἄνθρωποι ὅμως συχνὰ ξεχνοῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλὲς εὐχάριστες μέρες, ὧρες καὶ στιγμές, ποὺ πρέπει νὰ ἀξιοποιοῦνται πνευματικὰ** καὶ νὰ μειώνουν τὴν ἀγωνία τοῦ καθημερινοῦ κινδύνου, τὴν πίκρα τῶν δυσάρεστων καταστάσεων, τὸ φόβο τῶν ποικίλων ἀπειλῶν, πραγματικῶν ἀλλὰ καὶ φανταστικῶν (ἀνάλογα μὲ τὴν ψυχοσύνθεση τοῦ καθενός) καὶ γενικὰ τὴν κατάθλιψη τῶν ἀλλεπάλληλων δοκιμασιῶν, ποὺ σὲ μερικοὺς δὲν ἔχουν τελειωμό.

Τὸ συνηθισμένο πρόβλημα στοὺς ἀνθρώπους εἶναι νὰ μένουν στὰ λυπηρὰ τῆς καθημερινότητας, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχουν νὰ θυμοῦνται τὰ παρελθόντα, μὲ τὴν ἐσφαλμένη βεβαιότητα ὅτι θὰ ξανασυμβοῦν καὶ **ἀρχίζουν προκαταβολικὰ νὰ στενοχωροῦνται** χωρὶς λόγο καὶ αἰτία. Χρειάζεται προσοχὴ καὶ ἐπιστράτευση τῆς ψυχρῆς λογικῆς.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ βλέπει τὰ πράγματα στὶς διαστάσεις τους καὶ δὲν ὑπερβάλλει. Μὲ ὑπομονὴ ὑποφέρει τὰ δεινά, δοξάζει πάντα τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος διώχνει τὰ σύννεφα ποὺ καλύπτουν τὸ φῶς καὶ διαλύει κάθε εἴδους ὁμίχλη. Δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν γογγύζει, δὲν ρίχνει σὲ ἄλλους τὶς εὐθύνες, δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσει αὐτὰ ποὺ τοῦ συμβαίνουν, ψάχνοντας τοὺς αἴτιους. Ἀποφεύγει νὰ κάνει μαῦρες σκέψεις καὶ ἀφήνει ἀνοικτοὺς ὁρίζοντες, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὔριο δὲν θὰ ὑπάρχουν σύννεφα καὶ οἱ σκέψεις θὰ εἶναι καθαρὲς καὶ αἰσιόδοξες.

Ὁ **γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος**, πνευματικὸς πολλῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἦταν συνδεδεμένοι μὲ τὴν Ἐκκλησία, ἦταν γνώστης τῶν ποικίλων προβλημάτων τους καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς στηρίζει πνευματικὰ καὶ νὰ συμπαρίσταται στὸν **πόνο** καὶ τὶς **θλίψεις** τους. Συνομιλώντας μαζί τους, μεταξὺ τῶν ἄλλων, τοὺς ἀνέφερε καὶ τὸ ἑξῆς: «Ἡ παροῦσα πρόσκαιρη ζωὴ τῶν ἀνθρώπων μοιάζει μὲ θάλασσα, ἐμεῖς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε πλοιάρια. Καὶ ὅπως τὰ πλοῖα ποὺ ταξιδεύουν στὴ θάλασσα δὲν ἔχουν πάντοτε γαλήνη, ἀλλὰ συναντοῦν πολλὲς φορὲς ἄνεμους ἰσχυρούς, μεγάλες

τρικυμίες καὶ κινδυνεύουν, ἔτσι κι ἐμεῖς ταξιδεύοντας στὴ θάλασσα τοῦ πρόσκαιρου βίου συναντοῦμε πολλὲς φορὲς ἰσχυρούς ἀνέμους, μεγάλες τρικυμίες καὶ κινδυνεύουν, ἔτσι κι ἐμεῖς ταξιδεύοντας στὴ θάλασσα τοῦ πρόσκαιρου βίου συναντοῦμε πολλὲς φορὲς ἰσχυροὺς ἄνεμους, μεγάλες τρικυμίες, σκάνδαλα, πειρασμούς, ἀσθένειες, θλίψεις, στενοχώριες, διωγμοὺς κινδύνους. **Δὲν πρέπει ὅμως νὰ δειλιάζουμε. Νὰ ἔχουμε θάρρος, ἀνδρεία, πίστη**».

Στὴν περίπτωση ποὺ ἡ πίστη στὸ Θεὸ λιγοστεύει μπροστὰ σ’ ἕνα μεγάλο κίνδυνο, πρέπει νὰ θυμοῦνται οἱ ἄνθρωποι τὸ περιστατικό, ὅπου ὁ Χριστὸς περπατοῦσε πάνω στὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ οἱ μαθητές του, ὅταν τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριά, τὸν θεώρησαν φάντασμα καὶ ἔβαλαν τὶς φωνὲς ἀπὸ τὸ φόβο τους. Ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε**νὰ ἔχουν θάρρος** καὶ νὰ μὴ φοβοῦνται. Ὁ Πέτρος, ἀμφισβητώντας τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἀντέδρασε λέγοντας: «Κύριε, ἂν εἶσαι ἐσύ, δῶσε μου ἐντολὴ νὰ ἔλθω κοντά σου περπατώντας στὰ νερά». Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἔλα». Κατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ πλοῖο ὁ Πέτρος καὶ ἄρχισε νὰ περπατάει πάνω στὰ νερά, γιὰ νὰ πάει στὸν Ἰησοῦ. Βλέποντας ὅμως τὸν ἰσχυρὸ ἄνεμο φοβήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ καταποντίζεται. Ἔβαλε τότε τὶς φωνές: «Κύριε, σῶσε με!». Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ εἶπε: «Ὀλιγόπιστε, γιατὶ σὲ ἔπιασε ἡ ἀμφιβολία;». Καὶ μόλις ἀνέβηκαν στὸ καΐκι κόπασε ὁ ἄνεμος.

Πρέπει πάντα νὰ ὑπάρχει **σταθερὴ πίστη στὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα τὰ δεινὰ ἀντιμετωπίζονται χωρὶς τραγικὰ ἀποτελέσματα. Τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ πάντα εἶναι ἁπλωμένο πρὸς τὸν δοκιμαζόμενο πιστό. Καὶ ἡ σωτηρία εἶναι βέβαιη**.

(Πηγή: Εφημ. "Ορθόδοξος Τύπος"*)*